

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL SEGON CICLE D'ESO

CURS 2002-2003

QUELCOM PER QUÈ LLUITAR

Ruben Jara

Aquesta és una història de tristesa i dolor que va succeir realment, durant l'època nazi, en l'assalt de les tropes germanes a tota França, en el moment de l'intent de conquesta d'Adolf Hitler, per tal d'apoderar-se d'Europa i així imposar la seua ideologia i la seva forma de govern, fins allà on s'estengueren els dominis de les terres aconseguides pels seus exèrcits, durant el que després s'anomenà la Segona Guerra Mundial.

En aquest intent per aconseguir la raça perfecta, la raça ària, Hitler va esclavitzar i intentà destruir la raça jueva, ja que la considerava inferior. Els individus eren concentrats en guetos i en camps de refugiats, en unes condicions infrahumanes i eren obligats a fer treballs forçosos. Els individus que no creien útils eren assassinats sense cap mena d'escrúpols.

Monique vivia amb sons pares en una casa situada als afores del barri jueu de Trostovai, a Toulouse, anomenat així en honor a Fredsverick Trostovai, el primer jueu vingut des de Jordània a l'any 1763, que va obrir un comerç en aquesta ciutat i que més tard va fundar una associació de veïns per a reunir en un únic barri a tots els jueus que vivien per algun dels pobles de la contornada o a la mateixa ciutat.

La casa no era res de l'altre món però es podia viure prou bé. Contava amb tres habitacions i a banda hi era la cuina i la sala d'estar, a més d'una sala de bany amb servei complet. L'edificació s'alçava en un dels carrers més nous de la ciutat, situat a la perifèria del barri on vivien. En la mateixa finca habitaven quatre famílies: els Philip; que vivien a la planta baixa i eren els propietaris de l'edifici. A més tenien una filla d'uns nou anys; els Dubois, que vivien al primer pis i tenien dos fills de cinc i vuit anys; els

Charier, amb una filla, Monique, de set anys; i el senyor Pierre Enri, que havia perdut fa poc de temps a la seva dona i al seu fill en un accident de ferrocarril, mentre cobrien el trajecte de Lyon fins a Toulouse. A més comptaven amb un búnquer prou resistent situat al subterrani de la finca i que últimament els estava resultant molt útil en els continus bombardejos dels nazis sobre la ciutat.

El pare de Monique treballava com a jornalero en una fàbrica situada a uns dotze quilòmetres de la ciutat, en la que es produïen teixits de cuir per vestimentes i calçats que més tard serien subhastats en La Sala Del Teixit, localitzada en el centre de la ciutat i que era el lloc on els petits comerciants compraven les matèries primes per elaborar els seus productes; tant sabates com vestits.

En canvi, la senyora Charier feia de dona de neteja en la casa d'una rica senyora vídua que tenia una gran casa al centre del barri cristià de Jeremies.

Aquesta família sempre havia estat feliç, i encara que humil sempre havia pogut eixir dels seus problemes, però des que començà la guerra, tot havien estat dificultats per a ells. El pare de Monique arribava tots els dies preocupat a casa, perquè qualsevol dia podien aparèixer els membres de l'exèrcit i endur-se'ls a tots. La senyora Charier també tenia les seves pròpies preocupacions, ja que últimament, Monique s'havia fet molt amiga d'una xiqueta alemanya la qual no faria més que ficar-la en embolics. Però llevat d'açò eren prou feliços i vivien en harmonia amb els seus veïns.

Monique s'havia alçat més prompte que de costum al sentir la sirena que indicava un nou e infal·lible atac aeri dels esquadrans d'aviació de l'exèrcit nazi. Havia baixat corrent les escales de la casa i s'havia anat a amagar al búnquer comunitari, en el qual es refugiava tota la gent de la finca. De prompte es va sentir un gran soroll i després tot es va fer un silenci. Uns minuts després es va sentir un colp molt fort a la porta i una veu que cridava:

- Deixeu-me entrar. Us ho suplico, han ferit la meua dona.

Era sens dubte la veu del pare de Monique, Jacques, qui cridava desesperadament fora de l'amagatall.

- Deixeu-la entrar, per l'amor de Déu. La senyora Charier està ferida- va cridar el veí del primer pis el senyor Dubois-.

- No puc fer-ho - contestà el senyor Philip-, si amollen una altra bomba ens matarà a tots. No ho puc permetre.

- Jo assumeix-ho tota la responsabilitat –digué el senyor Pierre Enri-, però per favor, òbriga eixa porta... O es que vol deixar a esta pobre xiqueta sense pares. Però si és com la seva filla!

Aleshores el senyor Philip va mirar als ulls a Monique i per un moment li va parèixer sentir un crit d'angoixa que provenia de l'interior de la xiqueta. Es va quedar un moment pensatiu i per fi digué:

- D'acord, si així ho voleu així serà.

El senyor Philip es disposava a obrir la porta del refugi quan, de cop i volta, una fortíssima explosió va sacsejar tota la construcció, deixant després un aterrador silenci només interromput pels plors i els crits de dolor de la petita Monique Charier.

El capità Hans Struggnels es trobava indignat. La inútil de la seva secretària l'havia denunciat al comandant de la base pels continuats abusos del capità, tant física com mentalment, pensant que aquest l'imposaria alguna mena de càstig o pena. El que ella no sabia era que el comandant compartia la mateixa forma de pensar que el capità, ja que ambdós pensaven que les dones eren un simple objecte, que només servien per a satisfer algunes necessitats dels homes i, en especial les secretàries es trobaven allí per a entretenir-los a ells en els moments ens que es trobaven cansats o decaiguts per qualsevol causa.

La senyoreta Charlotte Renoir, la secretària, era una dona alta, d'uns vint i cinc o vint i sis anys, molt esvelta i atractiva però amb un xicotet defecte, que de vegades podia arribar a ser perillós i és que era un poc provocativa i, és clar, això no passava per alt en un lloc on la majoria de personal eren homes i, per culpa d'això ja s'havia pegat més d'un esglai.

Al cap de mitja hora va parèixer que el bombardeig havia cessat i el senyor Philip, ajudat per Jean, el senyor Dubois, va obrir la porta de l'amagatall. A l' eixida, els cossos semi-calzinats dels senyors Charier s'estenien a terra en un abraça. Monique va eixir corrent i en el moment que va veure els cossos dels seus pares es llançà a sobre d'ells i començà a cridar-los, en un intent inútil de què tornaren a la vida. Al cap d'un parell de minuts de crits i plors, la dona del senyor Dubois no va tindre més remei que arrancar-la dels braços de la seva mare, mentre aquesta cridava per tornar al lloc on romanien els restes dels seus progenitors.

La senyoreta Renoir tornava a casa a les vuit, com feia cada dia, per tal de prendre una tassa de cafè i gitar-se el més prompte possible, quan de sobte, mentre girava la cantonada del seu carrer, dos homes la varen sorprendre, i després d'uns segons de lluita i crits, els desconeguts es van fer amb la secretària i li cobriren el cap amb un passamuntanyes. Després de caminar uns metres, va notar com la introduïen en un cotxe i la portaven durant uns vint minuts a un lloc, on ella pensava que li farien patir les més horribles de les desgràcies. Res molt lluny de la realitat.

Mentre es trobava al cotxe va cavil·lar sobre les causes que podrien promoure aquell segrest i aleshores va recordar una discussió que va tindre ja fa temps amb un ex-nuvi, el qual era molt gelós i l'havia vist amb un altre home al cinema. Ella li va explicar que ells dos feia temps que ja no eren res, però ell no va voler-li contestar. Només es dignà a dir que algun dia s'empenediria. Ella sabia que el seu antic nuvi era rancorós, però mai havia imaginat que arribara fins a tal punt. Sí, devia ser això. Sinó, quina altra cosa podia ser?

Françoise, que així es deia la dona del senyor Dubois, va acceptar la petita Monique com si fos filla seva. Tot pareixia que anava bé però un dia que Jean va arribar tard a casa, agafà a la seva dona, la portà a la cuina, i li digué:

- Françoise: no ens podem quedar aquesta xiqueta. Avui en la feina ens han dit que Hitler ha aprovat una nova llei en la que diu que els jueus no poden cobrar més de quinze francs per dia.

- Però, si amb els trenta-cinc que et donen a penes tenim per menjar.

- Per això mateix no podem quedar-se-la. La xiqueta suposaria una despesa extra que no ens podríem permetre.

- Però no podem fer res? Que em dius de la casa dels Charier? Encara podem vendre-la i traure alguns diners.

- Ja ho havia pensat però resulta que com la xiqueta es menor de dotze anys, no té cap dret sobre la casa dels seus pares i com damunt els Charier no van fer el testament, doncs la casa pertany a l'Estat.

- Però no pot ser. No podem abandonar-la com si fora un gos.

- Ho sent molt però no tenim una altra alternativa. No hi ha més remei. És o ella o els nostres fills.

- D'acord. Però ja s'ho direm demà que ara dorm.

Françoise es va passar la nit sencera plorant mentre preparava un parell de vestits i un tros de tela amb unes fruites i uns trossos de pa per tal de que Monique se'ls emportés. Quan va acabar, va anar a l'habitació on ella dormia, es va seure en una cadira enfront d'ella i es va quedar mirant-la durant uns minuts. Va veure una xiqueta de set anys indefensa a la qual el destí li havia jugat una sèrie de males passades. Va veure una xiqueta condemnada eternament a sofrir un conjunt de calamitats que no cessarien fins el mateix moment de la seua mort.

Aleshores es va quedar dormida, i somnià amb una xica d'uns vint i cinc anys que li allargava la mà i li deia unes coses a l'oït. De prompte, la xica desaparegué i en el seu lloc va aparèixer una dona major, d'uns seixanta o seixanta-cinc anys que contava una estranya història que ella no va entendre, a un xic jove. En aquell mateix instant es va despertar i va sentir com una inusual sensació de benestar, donat el moment d'angoixa en el qual es trobava, li va recórrer tot el cos. No va entendre res d'eixe estrany somni, però estava convençuda que tot aniria bé. Llàstima que no fóra així.

Després de vint i cinc minuts d'inferral trajecte, el cotxe es va detindre i Charlotte va sentir com una mà forta i robusta l'agafava el braç i la feia eixir fora del cotxe.

- Ja hi ha prou, Vincent. Tot açò a anat massa lluny.

- Com has dit? Què m'has cridat?

Una estranya sensació va recórrer el cos de Carlota i va sentir com un suor fred li recorria tot el cos.

- Senyor Struggnels? Es vostè? Què vol dir tot açò?

- Lleveu-li la caputxa- va cridar amb veu dominant-. Vull que veja què es el que passa quan algú tracta de traïr el capità Hans Struggnels.

Aleshores, en llevar-li el passamuntanyes que li cobria el cap, va veure enfront seva, el capità Struggnels acompanyat de dos soldats de la base a cada banda del cos. Hi havia una cosa estranya en els ulls del capità i el seu somriure no deixava de parèixer maliciós. Es trobava a una sala humida i deteriorada, que pel seu aspecte pareixia uns dels calabossos que hi havia als subterranis de la base i que era el lloc on tancaven als presoners, abans d'executar-los en la plaça situada just a l'altra banda del recinte en el qual es trobava el despatx on ella treballava.

- Què vol dir tot açò?- va repetir amb insistència-.

- Què es pensava, que podria denunciar-me al comandant i eixir impune del seu acte de reveldia davant dels meus ulls?

Charlotte es va quedar estorada per uns moments, va engolir saliva i li contestà tota disposta:

- Jo simplement he fet el que havia de fer. Els homes com vostè els tindrien què tancar a tots en una sala i cremar-los a tots junts per tal que aquest món fora un poquet millor.

El capità Struggnells es va acostar a la secretaria amb els ulls que se li eixien de la cara de fúria i abans que es donara compte li havia pegat una bufetada a la galta. Aleshores, quan Charlotte es llançava a sobre del capità, els dos soldats que l'acompanyaven la van agarrar ben fort pels braços i la frenaren en el seu propòsit.

- Es vostè un ser despreciable i asquerós, però quan notifique açò al comandant, vostè sabrà el que es patir l'ira d'un alt càrrec de l'exèrcit, en la seua pell.

- A qui vols contar-ho? Al comandant? A ell li dona el mateix el que facen amb una miserable doneta francesa, que damunt ajuda als revolucionaris francesos passant-li informació dels nostres moviments. Es més, ell mateix em va dir que no tinguera pietat de tu a l'hora d'aplicar-te el càstig necessari.

- Aleshores, la senyoreta Charlotte Renoir s'adonà que no tenia escapatòria. Baixant el cap a mode de resignació va preguntar:

- I què pensa fer amb mi?

Encara no ho sé. De moment he fet que cremen totes les possessions que hi havia a casa teva i m'he encarregat de que el teu llogater no et deixe tornar per allí mai més. En quant a tu, deixaré que aquestos dos xicots decidisquen per mi. Estic segur que agrairan la companyia d'una dona jove i ben plantada com tu. Espero que tot açò et faça recapacitar a l'hora de tornar a insultar així a un dirigent del totpoderós exèrcit nazi.

En aquell mateix instant, Monique es va despertar i va veure a la senyora Dubois als peus del llit observant-la amb ulls penetrants. Li va

parèixer que no feia molt bona cara però ho va deixar córrer acusant-lo a un dels continus maldecaps que Françoise tenia.

- D'acord. Alceu-se ja malfeiners- va dir Françoise-. Doneu-se pressa que ja és hora d'alçar-se. A més, avui tenim que fer unes compres. I així de pas podrem anar al zoològic per veure els animals. Què us pareix?

- Què bé!- varen cridar tots els xiquets a l'uníson-.

Deu minuts més tard ja eren tots vestits i arreglats i s'havien posat a taula per tal de desdejunar. Varen beure's la llet a tota pressa i es menjaren un parell de rosquilletes cadascú. Després es ficaren els abrics i eixiren per la porta al corredor de l'escala.

- Tin Monique- va dir Françoise-. Agafa aquest menjar que he preparat per a després, per quan siga l'hora d'esmorzar. També he agafat un parell de vestits per si et mulles amb la neu. Què et pareix? Als meus fills no els agafe res perquè sé que em posaran totes les mudes xopades.

- Moltes gràcies senyora Dubois.

Quan ja estigueren tots a punt, tancaren la porta, baixaren les escales i enfilaren carrer amunt per anar al centre de Toulouse.

Van passar un dia esplèndid en el zoo i els xiquets es van divertir una barbaritat. Però el moment de l'acomiadament era cada vegada més a prop i Françoise sabia que quan més prompte ho fera millor. Va respirar profundament, agafà a Monique i li va dir:

- Veus aquella parada que hi ha allà al final del carrer?

- Sí- contestà la petita Monique-. Eixa en la què venen castanyes torrades?

- Exacte. Doncs pren aquest mig franc i porta'ns unes castanyes per a prendre-les tots junts i escalfar-nos. D'acord?

- Sí.

Monique, va prendre els diners i es va anar carrer amunt. Quan ja estava uns metres més enllà, Françoise va agafar els seus fills i va sortir corrent carrer avall deixant al banc on havien estat asseguts, els vestits i el tros de tela amb el menjar. Després va girar la cantonada i va desaparèixer per no tornar-hi mai més. Estava segura que amb el temps, els seus fills comprendrien la seua acció.

Un poc després Monique va tornar, però ja no va veure ningú. Començà a regirar pel voltant i a cridar per tot arreu buscant la senyora Dubois; però la seua recerca va ser en va. Al cap de dues hores es va adonar que l'havien abandonat; així que es gità al banc, es va cobrir amb els vestits que l'havien deixat i començà a plorar desesperadament mentre menjava algunes de les castanyes que havia dut. Després d'una llarga estona, es va dormir.

Charlotte es va despertar al carrer. No sabia el que havia passat, però tampoc tenia ganes de recordar-ho. Només li va vindre la imatge del capità Hans Struggnels eixint per la porta d'un dels calabossos de la base militar, mentre dos joves soldats s'acostaven a ella dient-li coses que no entenia. Era evident que s'havia colpejat el cap, ja que li feia molt de mal i tenia els cabells coberts de sang. Es va incorporar i va tractar d'endevinar on estava. Després d'estar-se un temps mirant i remirant el carrer va reconèixer el lloc; era un carrer de l'antic centre històric de la ciutat, que es trobava no molt lluny del lloc on cada dia anava a treballar. Aleshores li va vindre a la ment la imatge d'un segrest i del capità, dient-li que no tornara a sa casa si no es que volia ficar-se en problemes.

Amb els ulls plens de llàgrimes, va anar pel carrer caminant com si d'un "zombie" es tractara i va arribar a una gran plaça en la qual hi havia un gran estany d'aigua gelada on la gent patinava i passava l'estona. Al voltant de l'estany hi havien uns bancs; així que es va anar cap a un d'ells per tal de seure's i pensar que faria d'ací en davant. Però quan va arribar a un dels bancs, va veure una xiqueta estesa sobre ell, la qual dormia apaciblement. La va despertar i li preguntà:

- Què fas dormint en un lloc així? On són els teus pares? Què t'has perdut?

Aleshores Monique va dir-li amb llàgrimes als ulls:

- Els meus pares han mort i la dona amb la qual estava m'ha abandonat ací.

En aquell mateix instant, Charlotte es va inclinar sobre la indefensa xiqueta i li va dir a l'oït:

- No et preocupes, tot eixirà bé. Ja no ets soles. Jo tampoc tinc cap lloc on anar i et prometo que tindrè cura de tu. Jo no t'abandonaré- i li va donar una fort abraçada -.

Després d'uns segons de tendresa dins d'aquell clima de soledat i desesperança, Monique es va incorporar per deixar-li lloc a Charlotte. Aleshores, Monique li oferí les poques castanyes que li quedaven i així Charlotte li va dir:

- Gairebé t'he adoptat i encara no sé res de tu, ni tan sols el teu nom.

I així va començar una llarga conversació que s'estengué durant una bona estona en la qual, Monique li va contar tot el que l'havia succeït fins trobar-se amb Charlotte i aquesta va fer el mateix amb ella.

Però estant en aquesta situació, la fortuna, o millor dit la mala fortuna de ambdós joves dones volgué que es trobaren amb un grup de soldats que estaven fent la guàrdia per la ciutat després que es complira el toc de queda.

- Oh Déu meu. Parlant, parlant no ens hem adonat de quina hora era. Ara si que estem perdudes- exclamà Charlotte-.

Van alçar-se del banc com un llamp, recolliren tots els vestits i el menjar i eixiren corrent per un dels carrers que més a prop es trobaven de la seua situació; però ja era massa tard. Els soldats les havien vist, i després d'uns metres de persecució, per fi les van atrapar i esposar.

Les varen conduir cap a la base militar i una vegada allí les tancaren en un dels calabossos on hi havia més gent. A l'endemà serien obligades a pujar a un tren que les portaria a un camp de concentració que es trobava a la ciutat Suïssa de Berna.

Estant ací, Charlotte va agafar en braços a Monique i li digué:

- Passe el que passe d'ara endavant, recorda que jo sempre et voldré i si alguna vegada et trobes sola, pensa que jo estaré pensant en tu tot el temps.

I així amb aquestes paraules tan emotives es van anar a dormir Charlotte i la seva nena Monique.

Una vegada arribaren al camp de concentració varen dividir per una banda als homes i dones joves i per una altra als xiquets i als vells. Aleshores van col·locar als homes en un barracó i a les dones com Charlotte i a les altres en un altre mentre que als xiquets i als vells els ficaren tots junts.

Al matí següent, cridaren a tots els de l'últim barracó, el dels inútils, per què anaren a un gran pavelló situat al mig del recinte per tal de que es duxtaren. Aleshores varen fer a tots que es llevaren la roba i la deixaren en un munt a la dreta de la porta per on havien entrat. Tancaren les portes i instants després començà a eixir un gas verd i opac pels conductes de ventilació. Prompte tots començaren a trobar-se marejats i els crits d'horror i pànic que s'havien produït en un primer moment s'anaren substituint per estossecs, fins que a poc a poc tot va quedar en un silenci sepulcral.

I allí estava Monique, estesa en mig de tots aquells cossos nuets i sense vida, amb una cara d'angoixa i terror com no s'han vist moltes. Allí restava el seu cos inert. Romania en terra envoltada per una immensa quantitat de vòmits i escuma blanca produïda sens dubte per la intoxicació de les vies respiratòries de tots els presents en aquell pavelló solitari, terrorífic i tètric.

Charlotte va tindre notícia de la mort de Monique dos dies després de que succeïra, i es va passar dos nits senceres plorant per la pèrdua d'un xiqueta que a penes havia conegut, però a la qual havia agafat un afecte desmesurat. Aleshores va recordar la promesa que l'havia fet uns dies abans sobre un vell banc en una plaça de la seva ciutat natal i va sentir que l'havia fallat. Poc a poc, amb el temps, va anar deixant de banda aquest pensament i aleshores s'adonà que almenys ara ella podria estar amb els seus estimats i enyorats pares ;així que començà a sentir-se millor.. Uns tres anys després, exactament el dia 3 de Maig de 1944, van arribar membres de l'exèrcit nord-americà fins al camp de concentració i van alliberar als allí retinguts. A partir d'aquest dia, Charlotte no va voler saber res més de França i de tot el que allí havia hagut de sofrir, així que va emigrar fins a Austràlia i se va establir allí. Canvià el seu nom pel de Mary Peterson i va obrir una botiga en la qual venia roba informal per vestir tots els dies, i algú que altre vestit de gala. Es va casar i va tindre quatre fills i va ser feliç, però mai no podrà oblidar la cara redona i rogenca d'aquella xiqueta que va conèixer un dia ja tan llunyà a una plaça de la ciutat francesa de Toulouse durant el règim nazi.

- Àvia, eixa dona de la que parles eres tu, oi que sí?

- Sí, Charles, sí. Açò em va ocórrer quan jo encara era jove però estaria disposta a passar una altra vegada tot allò que vaig viure només per poder veure aquella xiqueta una vegada més, encara que només fóra un dia, abans de morir.

- No et preocupes iaia. La tornaràs a veure allà en el cel quan vagis algun dia. Però no tingues pressa que encara falta molt.

- Tens raó fill, tens raó.

MEMÒRIES D'UNA GUERRA

Ramon Campos Carceller

Encara tenia por quan vaig creuar la frontera, però sabia que el més perillós ja havia passat. Bé, vaig a començar pel principi.

Hola, em dic Alhjazir i visc en un barri als afores de Kabul, una ciutat d'Afganistan. Tan sols tinc tretze anys i ja he viscut la cosa més horrible de la meua vida: la guerra.

Jo estava treballant, com tots els dies, arreplegant ferralla de cotxes antics i, de sobte, vaig escoltar com el meu cap cridava molt i pegava bots d'alegria. Em vaig estranyar molt, però vaig seguir treballant perquè pensava que seria una cosa sense importància. Quan acabà la meua jornada de treball vaig anar a casa del meu cap i quan li vaig donar tot el que havia arreplegat em va pagar. Tot era normal en la tornada cap a ma casa fins que vaig contar els diners que m'havia pagat i em vaig adonar que m'havia donat quasi el doble. En aqueix moment vaig pensar que es devia haver enganyat perquè ell no solia donar pagues extres. Per un moment em va passar pel cap anar a tornar-li-ho, però degut a l'estat econòmic de la meua família no ho vaig fer. Quan vaig arribar a casa, ja m'esperaven els meus vuit germans per a sopar i, només vaig entrar per la porta, un d'ells va saltar de la cadira i em va dir:

- Alhjazir, uns aliats de Bin Laden han fet esclatar uns avions contra les Torres Bessones i el Pentàgon dels Estats Units. Es calcula que hi ha milers de morts americans.

La veritat és que jo no sabia què eren els dos edificis dels quals m'havia parlat el meu germà, però sí que sabia qui era Bin Laden i també que els Estats Units era un país enemic d'Afganistan. Després de saber aquella notícia em vaig alegrar molt (cosa de la qual ara me'n penedesc), però jo no sabia si era pel que havia passat o perquè tots estaven contents. Aquella nit sopàrem totes les reserves que havíem estat guardant durant els últims mesos per a l'hivern. Després tots vam eixir al carrer, cosa que fem poc perquè la il·luminació que hi ha als carrers és deficient, i allí em vaig trobar amb molta gent cridant, xiulant amb el clàxon del cotxe i, fins i tot, alguns estaven pegant tirs a l'aire amb escopetes i pistoles que era normal tenir.

Durant el dia següent van ocórrer coses que jo mai havia vist: no anàrem a treballar i estaven tots els carrers plens de càmeres de televisió de tots els països. Però, el que més impressió em va causar fou que estaven tots molt contents i alegres, cosa que per aquestes terres no es veu sovint, ja que tot el que passa ací són desgràcies. Les setmanes que vingueren després foren les millors de tota la meua curta vida, fins que un mes més tard vingué un dia fatídic: el dia que començà la guerra.

Era un dotze d'octubre. Com tots els dies vaig anar al meu lloc de treball habitual. Eren quasi les vuit de la nit i jo ja estava pensant en la meua paga, de sobte, vaig veure passar per dalt de mi un avió militar carregat amb bombes.

Açò em va estranyar molt i no sols per l'avió, sinó perquè portava dibuixada la bandera dels Estats Units. Vaig continuar treballant perquè fins a les vuit en punt no puc parar. Quan es va complir l'hora, vaig agafar tota la ferralla i vaig anar a portar-li-la al meu cap. Li vaig comentar el que havia vist, però ell em respongué que em devia haver equivocat de bandera. Amb la resposta del meu cap vaig anar caminant tranquil cap a la meua casa.

Després de sopar, com que jo era l'últim a gitar-me, vaig anar a tancar les finestres, però quan em disposava a tancar l'última que em quedava, hi va haver una gran explosió al carrer que em va fer caure. De sobte em vaig alçar i mon pare, ma mare i els meus germans que també eixiren del llit, anàrem al carrer a veure el que havia passat. En obrir la porta ens trobàrem un paisatge desolador: l'edifici més gran del meu barri, que es trobava a uns cent metres de la meua casa, estava destrossat, segurament per l'impacte d'una bomba. Passaren uns minuts de silenci però quan ja ens disposàvem a anar al llit, una pluja de bombes començà a caure. La casa es movia com si hi haguera hagut un terratrèmol. En aqueix moment mon pare ens digué que agafàrem roba d'abric, diners i tot el menjar que poguérem. Tots obeírem les ordres i eixírem corrent darrere d'ell. Jo no sabia on anàvem, ni per què tiraven bombes, però vaig córrer com mai ho havia fet, darrere de mon pare, fins que arribàrem a una espècie d'aparcament subterrani.

El més estrany d'aquell aparcament era que no hi havia cotxes. Hi havia persones. Més tard mon pare em va dir que allò era un búnquer que s'havia construït anys abans per a una guerra que hi va haver. Ell també ens digué més tard que aquelles bombes les tiraven els avions dels Estats Units com a represàlia del que havien fet els aliats de Bin Laden. Mon pare i ma mare ja sabien que açò anava a ocórrer, però a mi i als meus germans no ens havien dit res per tal que no patírem i férem vida normal. Nosaltres passàrem la nit allí, i al dia següent ens alçàrem molt prompte perquè mon pare ens digué que havíem de fer un viatge. Jo no sabia quin era el destí però encara que ens ho amagaven, el que era cert era que anàvem a algun lloc llunyà per a fugir de la guerra que assolava en aquells moments Kabul.

Al pocs quilòmetres de començar la nostra fugida a peu, vaig deduir que ens dirigíem cap a la frontera que separa Afganistan i Pakistan, cosa que més tard em confirmaria mon pare. En el nostre viatge no anàvem sols. Com nosaltres, molts havien decidit dirigir-se al mateix lloc. Quan vaig mirar la gent que ens acompanyava en la fugida, em vaig adonar que la meua família es podia dir que era afortunada, perquè a ningú no li faltava una extremitat; no com a moltes altres persones que per l'explosió d'alguna de les nombroses bombes que hi ha enterrades sota el sòl d'Afganistan havien perdut una cama o un braç. Per a ells aquest viatge devia ser molt més dur. Aquest camí el

vam fer sempre acompanyats del soroll dels avions nordamericans, de les bombes que aquells aparells llançaven i també resant perquè cap d'aquells artefactes caiguera sobre nosaltres.

El viatge va durar unes quatre setmanes que per a mi van ser eternes, perquè vaig passar fam, fred i sobretot molta por. Quan arribàrem a la frontera de Pakistan ja hi havia allí molta gent, però uns soldats els impedièn passar. Allí estiguérem esperant uns dies fins que el govern de Pakistan autoritzà el pas.

Encara tenia por quan vaig creuar la frontera, però jo ja sabia que el més perillós havia passat perquè era molt difícil que la guerra arribara fins allí. Els soldats ens portaren fins a una espècie de campament que estava compost per un centenar de tendes fetes de tela i per uns pals que les sostenien. En aquell campament ens alimentàvem del que trobàvem als femers i algunes vegades del menjar que ens destinava l'ajuda humanitària.

També organitzacions com l'ONU ens enviaven mantes perquè no passàrem tant de fred per la nit i medicaments per a les persones malaltes, però, per desgràcia, com allí hi havia pocs metges, van morir moltes persones, i una d'elles va ser mon pare. Quan va passar allò, jo pensava que s'havia acabat el món, però ma mare i els meus germans m'animàren fins que torní a la normalitat.

Allí estiguérem malvivint com a rates fins que acabà la guerra i poguérem tornar a Kabul on reférem la nostra vida. Mon pare a l'igual que totes les persones que havien mort en aquella guerra foren soterrades, i als seus funerals acudiren centenars de persones.

Ara estem en l'any 2026 i ja no hi ha guerres en el món. Jo visc junt a la meua dona en una casa al centre de Kabul i el meu treball ha canviat per complet. Treballe en una oficina d'una de les empreses més importants del país. Encara no tinc fills, però espere que, quan siga pare, el meu fill no sàpiga el significat de la paraula GUERRA.

LA CASA DELS DOWIT

Marc Serena

La fusta del vaixell cruixia sota els meus peus mentre pujava a la primera coberta. El viatge s'havia fet llarg. Quan vaig arribar la boira m'impedia veure res. Vaig anar a veure el capità i li vaig agrair que m'haguera portat. Després li vaig donar unes monedes, vaig acomiadar-me d'ell i vaig dir-li que si acabava a temps, intentaria tornar a Anglaterra amb ells. Una vegada haguérem amarrat vaig baixar de l'embarcació i em vaig endisar en la ciutat.

Oslo era una bonica ciutat, un poc rústica per al meu gust, però sens dubte molt bonica. Des que era xicotet m'agradaven molt les ciutats, però després de la primera visita a Londres, res no em podia impressionar més.

Havia de buscar una posada on passar la nit. Vaig trobar-ne una al primer carrer per on vaig entrar. Vaig llogar una habitació i vaig deixar allí l'equipatge. Més tard, vaig baixar a prendre alguna cosa.

Com quedava temps, vaig sortir al carrer. Hauria d'aconseguir un plànol de la ciutat, perquè no la coneixia massa . Si no l'aconseguia, hauria de preguntar a algú.

Vaig donar una volta pels carrers del voltant de la fonda. Vaig pensar que seria millor esperar al dia següent, ja que es feia fosc i amb la gent que quedava pel carrer ja no es podia raonar.

Em vaig despertar a bona hora, vaig desdejunar a la posada i vaig eixir al carrer. Vaig preguntar pel lloc que buscava, i després de dos intents, em vaig sorprendre de la proximitat de la posada al carrer que buscava.

Vaig decidir fer una ullada al lloc, encara que com quedava temps per a la data indicada no vaig presentar-me.

Vaig passar vaig veure que era una casa gran, important al seu temps, però tant la façana com el jardinet de davant de la porta estaven bastant desatesos.

El següent dia vaig passejar per la ciutat durant el matí. Per la vesprada va ploure, vaig estar a la posada llegint un diari que vaig trobar, era de feia una setmana.

Hi havia una notícia que em sorprengué: havia mort una persona de la ciutat d'una manera molt misteriosa, al domicili on residia des de feia un mes i mig, i on vivia una família bastant nombrosa. La policia no descartava la hipòtesi que fos un assassinat. L'article era un poc subjectiu i l'autor deia que aquelles persones no eren molt sociables. A més en les preguntes als veïns, tots deien que no eren persones massa normals, i que no es relacionaven gens amb ells. De sobte, l'autor va anomenar el carrer del domicili i em va sorprendre perquè era el mateix on jo havia d'anar. Després, per curiositat vaig mirar el número de la porta i ... ¡ Era la casa on havia d'anar! El senyor Smorthil no m'havia dit que el seu oncle havia faltat feia tan poc de temps.

Vaig passar per allí al dia següent, però com que l'assumpte, segons vaig veure, havia causat estupefacció a la ciutat, encara hi havia periodistes per allí rondinant. Així que vaig decidir que em presentaria després d'esperar un setmana més.

Va arribar el dia, i no massa prompte vaig acudir. Vaig trucar a la porta, i vaig veure com algú aguaitava per la finestra del costat per veure qui era. Com que no tenia l'aparença de periodista, van obrir la porta.

La va obrir una xiqueta menuda i de seguida va venir corrents un xicot d'uns quinze anys i una senyora grossa:

- Què vol?- va preguntar la senyora amb displicència.
- Vinc des d'Anglaterra per encàrrec del senyor Smorthil- vaig respondre.

Aleshores els hi va canviar la cara i la senyora em va dir malhumorada que passara i que esperara a la saleta fins que vingués el senyor.

Als pocs minuts va baixar a la saleta un senyor major amb cara d'enfadat i es va presentar:

- Hola!, Sóc el senyor Dowit, com puc ajudar-lo?
- Encantat. Sóc el senyor Púralt. Vinc des d'Anglaterra per encàrrec del senyor Smorthil.- vaig repetir.
- Sí, ja m'ho ha dit la meua dona. Supose que voldrà allotjar-se ací. No hi ha cap inconvenient, però ens haurà de donar una petita suma ja que no som precisament rics, sap? Vinga aquesta nit cap a les set i soparà amb nosaltres.

Sense més, aquell home em va fer fora de la casa. Jo vaig presentar-me a l'hora que m'havia dit, i després de sentir-me observat durant una estona pels xiquets, vam passar a sopar.

- Quin és exactament l'encàrrec del senyor Smorthil?- va preguntar el senyor Dowit.
- Ah, que vosté no ho sap?- vaig contestar.
- Doncs no, no ho sé exactament. – va mentir clarament.

Vaig tenir por en aquell moment, ja que era una mica difícil dir allò. Totes les cares de la taula es van alçar i em van mirar i vaig témer que al dir-ho em saltaren damunt.

- Bé, jo sóc notari i el senyor Smorthil m'ha demanat que vinga a resoldre l'assumpte de l'herència que el seu difunt oncle li va deixar. El vostre pare, supose, ... ho sent...- vaig dir com per a disculpar-me.
- Sí - va dir ell- una gran pèrdua.- va continuar amb un poc d'ironia.- Però com que estic molt ocupat aquestos dies, ho solucionarem aquest cap de setmana. Despús-demà!, li pareix bé?
- Sí. – vaig dir.

En acabar de sopar, em va conduir a la meua habitació la xiqueta que m'havia obert la porta aquell matí i de seguida m'adormí. Transcorreguda una hora em vaig despertar de sobte i vaig sentir que uns passos s'allunyaven de la meua porta, però no li vaig donar la menor importància i vaig tornar a dormir-me.

M'alcí prompte i baixí a la cuina per veure si em donaven desdejuni. Quan baixava per la escala, que arribava directament a la porta principal vaig veure com la senyora de la casa tancava la porta a uns homes. Que devien ser periodistes.

- Disculpe senyora – diguí- si no sóc massa tafaner, què volien aquestes persones?
- Són..... cap., captaires sí, captaires, vénen sovint, sap? Però no estem ací per a donar almoina! – va dir molt nerviosa.- Ja té el desdejuni preparat a la cuina senyor Púralt.

— Moltes gràcies. – vaig dir, i vaig anar a la cuina a prendre un bon desdejuni.

Quan haguí acabat vaig pujar a la meua habitació i repassí tots els papers per fer més fàcil i ràpid el tràmit de dissabte. En dues hores ho vaig tenir tot preparat i vaig sortir de l'habitació lentament pensant què anava a fer. Passegí un poc per la casa que pareixia deserta. Vaig baixar i aní a la cuina sense pensar-m'ho, allí estava la senyora, una jove d'uns quinze anys i la xiqueta de la porta. Vam començar una conversa, i al cap d'una estona, vam arribar al tema de la mort de l'oncle. Es van mostrar molt esquives aleshores:

— És una barbaritat que un fet ja llunyà ens porte tants problemes ara .- va dir la jove.

— Martha! Calla i no digues barbaritats! – va dir la senyora ràpidament i molt empenyada

Em va intrigar molt que diguera que era un fet llunyà, ja que segons aquell diari sols feia una setmana, i inclús m'estranyà la reacció de la senyora davant aquella reflexió:

— Quant de temps fa exactament? – vaig preguntar per a assegurar-me.

— Quan va arribar vosté a la ciutat? – preguntà molt asprament la senyora.

— Hui fa tres dies.- vaig mentir.

— Va morir fa nou mesos. – va contestar, ara, segura.

Acabàrem de seguida aquella conversa i vaig eixir a pegar una volta per la ciutat i a pensar un poc en allò.

Si l'oncle del senyor Smorthil havia mort feia nou mesos, alguna cosa havia passat recentment en aquella casa. Evidentment la senyora volia ocultar-ho i per això s'assegurà del temps que feia des de la meua arribada. Si havia mort algun parent, per què no anaven de dol? A més vaig recordar que a l'article posava que aquell home havia mort al mes i mig d'estar al domicili, raó adicional, per què vaig donar per segur que el recent difunt no era de la família. Aleshores vaig començar a preocupar-me. Qui havia mort? I per què?

Comencí aleshores una petita investigació de tot allò. Com que la Martha havia dit a la cuina que la mort del seu avi els havia portat problemes i la senyora la va fer callar, pensí que pot ser l'herència tenia alguna cosa a veure. La millor manera d'esbrinar si era així, era saber el seu valor real. Així, torní a casa, busquí per tots els meus fulls i a la fi trobí allò que buscava: el testament era molt clar i explícit, tots els diners i la casa de l'avi eren per al senyor Smorthil, i per als Dowit els deixava unes petites terres. Segurament la família no s'havia portat gens bé amb ell ja que la quantitat de diners era molt més que considerable i els anava a tirar de casa. Aleshores estava clar que l'herència tenia a veure alguna cosa amb allò. Però què tenia a veure aquell home amb l'herència? El senyor Smorthil no m'havia dit res estrany ni que hi haguera cap dificultat.

A l'hora de dinar, el silenci de tots a taula em va paréixer més misteriós que la nit passada.

- Està molt bo el dinar, senyora. – vaig dir.
- Gràcies senyor Púralt, però no mereix cap lloança. Amb un poc de vi del que té davant estarà millor.
- No, no, gràcies, però no m'agrada el vi amb el menjar, el preferesc d'aperitiu.
- Però trobarà molt millor el menjar amb un poc de vi. – va insistir.
- De veritat que no, gràcies. – vaig concloure.
- Vosté s'ho perd.
- Per cert, senyora, m'haurà de dir quants diners li he de donar.
- No es preocupe ara per això i menje!

Per la vesprada vaig intentar continuar amb la investigació, però em vaig estancar i com que no aconseguiria res, vaig decidir passejar un poc per la ciutat. No em refiava massa, així que vaig endur-me el meu maletí. Abans d'eixir diguí a la senyora que per a no causar més molèsties, aquella nit soparia fora; també li vaig demanar una clau per a no molestar si venia tard. Així ho vaig fer i quan vaig tornar vaig intentar no adormir-me, ja que estava un poc esglaiat, però a l'estona no vaig poder resistir el cansament i m'adormí de seguida.

Dissabte de matí em vaig alçar prompte per acabar amb aquell assumpte. Quan vaig baixar, la senyora em va dir que el senyor Dowit havia tingut una emergència i havia hagut d'eixir. M'enfadi i diguí:

- Senyora, jo també tinc altres assumptes per atendre i no esperaré més que a demà. Si el senyor Dowit no col.labora, vindré amb la policia i faré la meua feina per la força. El testament està molt clar i vostés estan obligats a complir-lo.
- Ho sent, però ha sigut una emergència i ha hagut d'eixir sense dir quant tornarà.

El to amb què va dir aquelles paraules em va fer enfadar més i sense voler vaig dir:

- No sé què estan tramant, però jo he de fer la meua feina i anar-me'n quan abans millor! – vaig dir. Després, ja més tranquil vaig continuar.- Tornaré aquesta vesprada per veure si està el senyor.

Aleshores isquí al carrer i passejí una vegada més. Ja coneixia bon troç de la ciutat.

Vaig dinar en un restaurant i per la vesprada torní a la casa.

La senyora va dir-me que el senyor Dowit no havia tornat. Aleshores m'enfadi una mica, però com que no podia fer res aní a la meua habitació. Sols havia d'aconseguir un parell de signatures, i allò s'estava fent massa llarg. Ni tan sols vaig baixar a sopar, i vist que no hi havia cap perill, doncs el senyor Dowit fugia de mi, em vaig adormir tranquil.lament.

Diumenge m'alci bastant prompte i de seguida baixí a la cuina.

- Senyora, no ha vingut el senyor Dowit?
- No, no ha vingut. – va contestar molt trista i després va esclatar a plorar.
- Què li passa? – vaig dir jo.

De sobte es va enfurir molt, va agafar el primer que es va trobar i va venir cap a mi com si anara a matar-me. Amb la paella que portava en la mà va intentar pegar-me. Per sort vaig ser més àgil i vaig evitar el primer cop.

- Tot per culpa del senyor Smorthil i el seu oncle mal parit! – anava cridant.

Ja que anava a tornar a intentar donar-me una paellada, vaig intentar immobilitzar-la, cosa que amb el seu volum va ser impossible i em vaig quedar abraçat al seu coll. Aleshores van venir alguns dels seus fills que havien sentit l'escàndol i van començar a pegar-me amb mil objectes de cuina. Em vaig quedar molt mal i a terra, i pensí que ara sí que aniria a la policia. Em vaig alçar ràpidament i aní cap a la porta, vaig eixir.

Pel carrer vaig preguntar a diverses persones on hi havia una comissaria, i als pocs minuts la vaig trobar.

Vaig cridar a la porta i de seguida va venir un policia a veure què volia. Quan vaig entrar vaig veure a través d'un cristall un home que estava plorant, i que segurament estaven interrogant. Seguidament va preguntar el policia:

- En què puc servir-lo?

- Veurà, sóc un notari anglés. He de fer efectiu un testament una mica complicat. He de fer fora de casa a una família nombrosa i de poques condicions econòmiques. Però per fer-ho bé necessite parlar amb el senyor i arribar a alguns acords. Però com que aquest ho sap, va fugint de mi pensant que així evitarà que la família es quede en el carrer. Sé que és cruel fer la meua feina, però qui sap la raó per què el propi pare no li va deixar al fill ni tan sols la casa? A més vaig llegir al diari que havia mort un home allí, que no podia ser l'avi perquè havia faltat ja fa nou mesos. – vaig descansar. – És la casa del senyor Dowit, i ...

- Dowit? – va interrompre.

- Sí, Dowit – vaig afirmar.

- Ja entenc de quina mort parla, i entenc la seua història. El senyor Dowit ha passat la nit ací i ara l'estem interrogant. Ens ha dit entre plors que aquell home era un notari que havia vingut a fer-los fora de casa. Que va caure per l'escala per accident. Com que ell, evidentment, no volia anar-se'n de la casa, havia cremat els seus documents. Encara que pel que sembla no va servir de res; vosté ha de tenir una còpia per a fer la seua feina, veritat? Nosaltresensem que el va tirar ell per l'escala quan aquell home anà a fer-los fora, però estem esperant l'informe del metge forense, que encara que no és molt fiable sempre ajuda bastant. Però realment què vol vosté?

M'havia quedat bocabadat. Si aquell home difunt era ja un notari, per què no m'havia dit res el senyor Smorthil? Quan tornara a Londres hauria de parlar amb ell...

Ara comprenia més la conducta de la senyora Dowit; deixar una casa és dur, però si realment havia passat allò, la dona segurament ja estava farta de tot.

— La veritat és que m'ha desvelat moltes coses, i que ara no em queixaré de res. Si està ací el senyor Dowit aclarirem el tema de l'herència i per fi tornaré a Londres.

Mentre acabàvem de parlar va arribar el forense. Per a la sorpresa de tots, va dir que aquell home havia mort per un atac al cor, i pot ser després caigué per la escala.

Per a desgràcia dels Dowit jo vaig fer el meu treball i vaig tornar a Anglaterra pensant en l'embolic en què m'havia posat. En certa manera m'agradà que aquella mort es resolguera així. Doncs els meus temors havien estat de més, i més valia que fos així.